

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 39

гр. София , 28.01.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на двадесет и седми януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иво Димитров
Членове:	Величка Борилова Зорница Гладилова

като разглежда докладваното от Зорница Гладилова Въззивно търговско дело № 20211001000031 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 267 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 902812/21.10.2020 г. на Национална здравноосигурителна каса срещу решение № 903920/28.09.2020 г. по т.д.№ 186/2019 г. по описа на ОС Благоевград, XII състав, В ЧАСТТА МУ, с която е осъдена да заплати на „Специализирана болница за рехабилитация - Петрич“ ЕООД, ЕИК 202516074 със седалище и адрес на управление гр. Петрич, ул. „Стадионска“ № 1, представлявана от д-р Р. К., сумата в размер на 1320.,00 лева, представляваща цената на извършена и отчетена, но незаплатена болнична медицинска помощ по клинични пътеки по Договор за оказване на болнична медицинска помощ по клинични пътеки № 011087/24.02.2015 г. за периода 01.01.2016 г.- 31.01.2016 г., ведно със законната лихва върху същата от датата на подаване на исковата молба - 02.12.2019 г., до окончателното ѝ заплащане; сумата в размер на 15 662 лева, представляваща цената на извършена и отчетена, но незаплатена болнична медицинска помощ по клинични пътеки по Договор за оказване на болнична медицинска помощ по клинични пътеки № 011087/24.02.2015 г. за периода 01.02.2016 г. - 29.02.2016 г., ведно със законната лихва върху същата от датата на подаване на исковата молба – 2.12.2019 г., до окончателното ѝ заплащане; сумата в размер на 32952 лева, представляваща цената на извършена и отчетена, но незаплатена болнична медицинска помощ по клинични пътеки по Договор за оказване на болнична медицинска помощ по клинични пътеки № 011087/24.02.2015 г. за периода 01.03.2016 г. - 31.03.2016 г., ведно със законната лихва върху същата от датата на подаване на исковата молба – 2.12.2019 г., до окончателното ѝ заплащане; сумата в размер на 1997.36 лв., представляваща държавна такса за исковете, съобразно уважената част от същите; сумата в размер на 800, представляваща възнаграждение за вещо лице; сумата в размер на 1998.02 лв., представляваща разноски за възнаграждение за адвокат

Жалбоподателят поддържа, че в случая съдът неправилно приел за приложим чл.81 от ЗЗД.

Разпоредбата на чл.52, ал.1 от Конституцията на Република България регламентирала като основно право на гражданите правото им на здравно осигуряване, гарантиращо им достъпна медицинска помощ, и на безплатно ползване на медицинско обслужване, но при условията и по ред, определени със закон – Закон за здравното осигуряване. В решение № 2/22.02.2007 г. на Конституционния съд по к.д. № 12/2006 г. и в решение № 10/13.09.2012 г. на Конституционния съд по к.д. № 15/2011 г. било посочено, че Народното събрание е компетентния орган за създаване на правила и ред за осъществяване на правото на здравно осигуряване, тъй като това право било от категорията социални права, за които е типично, че не са универсални и не се ползват с пряка съдебна защита, което налагало по необходимост държавна намеса, поради което здравното осигуряване и медицинската помощ се осъществявали по ред, определен със закон. Здравните услуги, чрез които се реализирало правото на достъп до медицинска помощ не били безплатни, а се заплащали на изпълнителите като обществен ресурс ежегодно се определял със годишния Закон за бюджета на НЗОК. Обхватът и количеството медицински услуги, които държавата закупува се определяли с Националния рамков договор.

Жалбоподателят поддържа, че заплащането на дейност, която надвишава стойността за съответния месец, посочена в Приложение № 2 към индивидуалния договор с изпълнителя на е в противоречие с чл.119 от Закона за публичните финанси. Отделно съдът пренебрегнал разпоредбата на чл.20а, ал.1 от ЗЗД, съгласно която договорът има силата на закон за тези, които са го сключили. С решението били присъдени суми за дейност, която е извън договорената.

В чл.4 и чл.5 били прогласени принципите на равнопоставеност, но законът не предоставял неограничен безплатен достъп на всеки пациент до всяка услуга, а регламентирал ползването на правата на осигурените лица до определен размер на финансиране, разпределен между различните изпълнители., в рамките, установени от Закона за бюджета на НЗОК и възможност на допълнително финансиране само доколкото има свободен резерв. Едно от условията за получаване на договореното заплащане за извършените дейности било да не се превишават стойностите по приложение № 2 към индивидуалните договори.

Съдът не съобразил че всички приеми на пациенти били планови, а не спешни, в който случай следвало да се изготви листа на чакащите.

Редът за заплащане на надлимитната дейност бил чрез заявление за увеличаване на размера на месечната стойност при спешна диагностиката и лечение и при особено тежки и сложни случаи и форсмажорни обстоятелства – по решение на НС на НЗОК, каквито действия ищецът не бил предприемал.

Жалбоподателят моли съда да отмени решение № 903920/28.09.2020 г. по т.д.№ 186/2019 г. по описа на ОС Благоевград, XII състав в обжалваната му част.

Въззивникът не сочи нови доказателства.

Въззиваемият „Специализирана болница за рехабилитация - Петрич“ ЕООД не е подал отговор на въззивната жалба. С молба от 19.11.2020 г. е представил Споразумение на основание чл.265 от ЗЗД, с което Национална здравноосигурителна каса се е задължила да заплати на „Специализирана болница за рехабилитация - Петрич“ ЕООД сума в общ размер на 49 244 лв., а „Специализирана болница за рехабилитация - Петрич“ ЕООД се отказва от претенциите за заплащане на мораторни лихви, законни лихви и разноски. „Специализирана болница за рехабилитация - Петрич“ ЕООД се е задължило да направи отказ от исковите си претенции по т.д.№ 186/2019 г. по описа на ОС Благоевград, XII състав.

С молбата заявява, че прави отказ от предявените икове за лихви и разноски по делото.

При отказ от иска по [чл. 233 ГПК](#) съдът се десезира от спора, поради което прекратява разглеждането му и с обратна сила се заличават извършените процесуални действия, включително постановеното по спора решение, което се обезсилва. Следователно, развитието на производството по постъпилата срещу решението въззивна жалба е обусловено от произнасянето на съда по отказа от иска, като производството по жалбата има вторичен характер. При направен отказ от иска пред първоинстанционния съд, независимо, че отказът касае част от предмета на делото, същият не може да продължи действията по администриране на въззивната жалба, а следва да обезсили постановеното от него решение в съответната част и да прекрати производството по делото в тази част, ако жалбата не е изпратена на по-горния по степен съд. Съдът, до който е адресирана жалбата, е компетентен да се произнесе по обезсилване на постановеното по спора решение само в хипотезата на отказ от иска, направен пред него, след като жалбата му е изпратена за произнасяне по нея от долустоящия съд. Така е прието и в Определение № 505 от 17.07.2013 г. на ВКС по ч. т. д. № 2693/2013 г., I т. о., ТК, докладчик съдията К. Н.-

Като е продължил администрирането на въззивната жалба след десезирането по [чл. 233 ГПК](#) с направения отказ, първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение.

Настоящата инстанция не може да процедира по въззивната жалба до разрешаването на въпроса с направения отказ, тъй като част от нейния предмет частично съвпада с предмета на отказа /искането за присъждане на лихва и разноски/.

Предвид изложеното делото следва да бъде върнато на първоинстанционния съд за произнасяне по направения отказ от част от исковите.

С оглед гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по т.д.№ 31/2021 г. по описа на 5 състав на САС.

ВРЪЩА делото на Окръжен съд Благоевград произнасяне по направения отказ от част от исовете, след което делото да се изпрати за продължаване на съдопроизводствените действия във въззивната инстанция.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____